

DE INTERNATIONALE BESTSELLER

KAREN SWAN

DE SCHOTSE ONTDEKKING

Een romantisch mysterie
op een ruig Schots eiland

XANDER
ROMAN

PROLOOG

*Kilnaughton Bay, Islay, de westkust
van Schotland, 30 april 1932*

Daar ergens.

De eerste keer dat hij aan de dood was ontsnapt, was dat daar ergens geweest, in de verraderlijke wateren die zich van hier tot de kust van Ierland uitstrekten. Maar vandaag was er vanaf deze kliffen, nu de zee deinde als hemelsblauwe zijde, geen teken van de verschrikkingen van die avond in het verleden toen windkracht tien over het oppervlak raasde en er onder water projectielen werden afgevuurd.

Ze staarde naar de horizon met de wind in het gezicht, alsof ze adem ingeblazen kreeg die haar weer tot leven bracht. Hij voelde hier dichterbij, en ze dacht dat ze, als ze hard genoeg zou hopen en bidden, misschien zijn voetafdrukken in het zand zou zien, zijn geur op de bries zou waarnemen. O, omvatte dit eilandje maar iets van hem. De pensionhoudster van haar logement had haar verteld dat de zaden van de gaspeldoorn die op deze heidegrond groeide, wel veertig jaar in de grond konden overleven om dan toch weer te ontkiemen. Mocht ze niet hopen op een spoor van hem?

Maar de hoop was vervlogen, al vele jaren geleden. De dood had achter hem aan gejaagd, voor een tweede keer naar zijn enkels gehapt en geweigerd hem te laten gaan. Hij had heel hard gevochten, zeiden ze, deze vriendelijke onbekenden met hun weelderig rollende klinkers en stille ogen.

Een aantal keren hadden ze hem opgegeven, maar was hij door de koorts heen gebroken en als een geestverschijning uit de mist teruggekeerd, met holle wangen en hijgend van de achtervolging.

Hij had een sterk gestel, zeiden ze met een tedere glimlach, met ogen die fluisterden, met handen die zachtjes dansten. Zelfs na al die jaren leefde hij voort in hun herinnering. Ze hadden bewondering voor hem gehad.

En dan te bedenken dat hij van haar was geweest...

Ze sloot haar ogen en liet de wind op zich afkomen. Er lag een onbeschrijflijke troost in dat simpele feit: hij was van haar geweest, en de dood – die bij zijn laatste poging weliswaar had gezegevierd – kon haar die waarheid niet afnemen.

Een geluid – een stem? – vond zijn weg naar haar oor, waarop ze omkeek en een vrouw zag komen aansnellen. Hoewel de bries met haar haren speelde als een kitten met strengen wol, bewoog ze met een sierlijk gemak. Ze had een tenger figuur en intelligente ogen, was duidelijk een jongedame van goede komaf. Maar al was haar schoonheid delicaat, ze had niets kwetsbaars. Ze zag er sterk en resoluut uit. Imponerend.

‘Bent u de Amerikaanse?’ vroeg de vrouw met een heldere directheid.

‘Ja.’

De vrouw zuchtte en gaf een knikje. ‘Ze zeiden dat ik u hier kon vinden. Ik dacht dat ik u had gemist.’

‘Wat is er dan?’

‘Voor u weggaat... moet ik u iets laten zien.’

Maar dat had ze al gedaan. Haar instinct wist het al.

Hij was ook van háár geweest.

Mayfair, Londen, vrijdag 1 december 2017

‘Met de assistente van Alex Hyde.’

Louise Kennedy’s zakelijke stemgeluid doorboorde de stilte van het kantoor met het hoogpolige tapijt, waar de ruimte werd gekenmerkt door vleugjes geur van de witte pioenrozen.

‘Nee, het spijt me, die is niet bereikbaar. Met wie spreek ik?’

Haar vingertoppen met hun gelakte nagels stonden klaar boven het toetsenbord, de cursor op het schermpje knipperde terwijl ze wachtte op de naam. Rechts van het toetsenpaneel knipperde een rood lampje. Een andere cliënt die belde. Ze was net een luchtverkeersleider die de continue stroom van vliegtuigen in goede banen moest zien te leiden.

‘Ik heb een naam nodig als ze terug...’ Ze zorgde ervoor dat ze niet in de microfoon van haar headset zuchtte toen de beller volhield, haar niet geloofde. Het was duidelijk iemand die niet gewend was nul op het rekest te krijgen. Haar vingers bewogen ongeduldig in de lucht alsof ze een pen ronddraaide. Het rode lampje knipperde nog steeds. Ze moest binnen een minuut opnemen. Je wist nooit of het urgent was, en op dit niveau wás urgent ook werkelijk urgent: er konden banen, vermogens, zelfs levens op het spel staan.

‘Nee, dat is niet mogelijk.’ Een keurig verzorgde wenkbrauw ging omhoog nu de stem van de beller scherper begon te klinken. ‘Omdat ze in New York is.’ Haar ogen vielen weer op het rode lampje. ‘Dat is vertrouwelijk,’ zei ze kordater, want ze wist heel goed hoe ze moest omgaan met mensen die zichzelf belangrijk vonden. Het was waarschijnlijk de eigenschap die al Alex’ cliënten gemeen hadden. ‘Maar ik kan haar wel vragen om u te bellen. Weet ze waar het over gaat?’ Haar vingers begonnen weer te bewegen.

Buiten draaiden de blauwe zwaailichten van een ambulance ach-

ter de van taupekleurige jaloezieën voorziene ramen langs. De wazig witte hemel hing vol regenwolken en er liepen mensen in dikke jassen met hun hoofd gebogen over hun telefoon, de stoep nog glad van de laatste bui, een paar minuten geleden.

Ze perste haar lippen op elkaar terwijl de man bleef doorpraten. Zoals ze al had verwacht. 'Ik begrijp het. Dus u bent een potentiële nieuwe cliënt.' Zijn zelfingenomen manier van spreken had een intense persoonlijke band gesuggereerd, maar vermoedelijk was er alleen sprake geweest van een korte kennismaking op een cocktailparty of was Alex' naam op gedempte toon gevallen tijdens een diner, met dezelfde geheimzinnigheid omkleed als een vrijmetselaars-handdruk.

'Het spijt me, maar we hebben een wachtlijst, en Ms Hyde heeft tot mei geen ruimte meer.' Haar ogen vielen weer op het rode lampje. Dat knipperde nog steeds. Nog wel. Tien seconden... 'Zal ik uw gegevens noteren, zodat we tegen die tijd contact kunnen opnemen?'

Haar wenkbrauwen schoten verder omhoog nu zelfingenomen overgang in pedant. Hij realiseerde zich misschien niet dat zij de poort was die toegang bood tot Alex, dat zij werd betaald om cliënten na te trekken en hun dossiers aan te leggen en bij te houden. 'Nou, zoals ik al zei, Ms Hyde zit momenteel in het buitenland, en ik kan u niet vertellen wanneer ze terug zal zijn. Goed, als u me wilt excuseren... Er wachten andere cliënten. U mag natuurlijk op den duur terugbellen als u van gedachten ver...'

Ze stond op het punt de verbinding te verbreken en hield haar blik op het knipperende rode lampje gericht.

Drie, twee, een...

Maar toen liet ze haar hand op het bureau vallen alsof ze was neergeschoten; de woorden klonken nog na in haar oor alsof ze stuk voor stuk met een knal over de lijn waren binnengekomen. Ze leunde naar voren op haar ellebogen en keek geconcentreerd naar de cursor op het scherm. Het rode lampje was nu uit. Helemaal vergeten, in feite. Er viel een lange stilte.

'Sorry, kunt u dat herhalen?' zei ze ten slotte met een ongebruikelijke trilling in haar anders altijd zo deftig afgemeten stem. 'Ik geloof dat ik u niet goed heb verstaan.'

New York, dezelfde dag

Alex Hyde staaarde omlaag naar Wall Street. Daar heerste het ego, pulserend als een spier met mensen die door het verkeer zigzagden – te laat voor een vergadering of afspraak en blijkbaar gepantserd tegen de stroom woest toeterende gele taxi's met hun knipperlichten. Op straathoogte zouden hun statussymbolen zowel subtiel (een met kleur omstikt knoopsgat van een handgemaakt pak bijvoorbeeld) als nadrukkelijk (een Rolex Oyster, een Caribisch gebruinde huid) aanwezig zijn, maar van hierboven leken deze mensen niet meer dan metalen schaaftel op een magneetbord dat alle kanten op werd gestuurd; allemaal verdrongen ze zich op weg naar hun bestemming. Op weg naar hierboven. Hier op de achtennegentigste verdieping was de plek waar ze zouden willen zijn, en de man met wie ze praatte was degene die ze zouden willen zijn. Een heerser over het universum, het middelpunt van de macht, de bron van alle energie, al het geld.

Maar geen van hen zou het zo ver schoppen. Zij zagen zichzelf niet vanuit haar perspectief. Ze zagen zichzelf niet van enkele passen afstand, laat staan vanaf tweehonderd meter hoogte. Zelfs hun eigen spiegelbeeld onthulde niet wat Alex allang wist: dat ambitie geen garantie was, dat talent en doorzettingsvermogen niet zouden volstaan. En als ze dat niet wisten, hoe konden ze dan de ladder beklimmen die leidde naar deze letterlijk hoge positie?

De man achter haar wist het wél, maar hij had dan ook het geluk gehad haar te leren kennen toen hij werd benoemd tot president van de Bank of America. Het beste wat hij ooit voor zijn carrière had gedaan was niet alleen te beséffen maar ook toe te geven dat het hem allemaal boven de pet ging. Ze keerde de felle decemberzon die een witte strook over de straat wierp de rug toe, liep langzaam weer het vertrek in en keek hem aan. Zijn ongeruste ogen keken vanuit een fronsend gezicht terug.

'Howard, weet je nog dat we het in ons vorige gesprek hebben gehad over *edge*, over scherpte? Opereren op het scherp van de snede?'

Hij keek haar aandachtig aan, als een antilope die met zijn ogen een leeuw door het lange gras volgde. 'Ja.'

Ze ging weer in de stoel tegenover hem zitten, haar slanke figuur discreet geflatteerd door de stijlvolle ivoorkleurige Phillip Lim-jurk. Haar middellange kastanjebruine haar viel golvend op haar schouders dankzij de föhnsessie van vanochtend – god, wat was ze dol op de *blowout bars* in deze stad – en ze had maar een heel klein beetje make-up op, want haar olijkleurige huid glansde nog steeds van de paar dagen mindfulness in Costa Rica de afgelopen maand. ‘En wat hebben we daarover gezegd, kun je me dat vertellen?’ Ze hield haar hoofd meelevend schuin, met een zachte uitdrukking op haar gezicht, hoewel haar donkerbruine ogen een vragende blik behielden.

‘Je zei dat iemand alleen scherp kan presteren als die persoon zich compleet voelt en goed in zijn vel zit?’

Ze knikte. ‘Dat klopt. We hebben de juiste blend nodig om scherpte te verkrijgen.’ Ze glimlachte. ‘Het klinkt tegenstrijdig, nietwaar? Blend, edge – dat zijn toch zeker tegenovergestelde termen? Maar alleen als de vier factoren van ons leven – de fysieke, geestelijke, sociale en spirituele elementen – met elkaar in balans zijn, kunnen we evenwichtig functioneren. Pas dan beschik je over de scherpte om de dingen duidelijker te zien, slimmere besluiten te nemen en met helder zelfvertrouwen te handelen.’ Haar gezichtsuitdrukking veranderde. ‘Maar als we een van die elementen verwaarlozen, komen onze prestaties in het gedrang. Hoe kunnen we verwachten dat onze gedachtegangen flexibel werken wanneer we niets lezen of leren behalve de vertrouwelijke memo’s die in de bank circuleren? Hoe kun je de stress die gepaard gaat met het bereiken van je targets hanteren als je je personal trainer afzegt? Je kunt het lichaam niet laten verzwakken, de geest op de automatische piloot zetten of emoties laten afvlakken. Je kunt niet in een vacuüm opereren. Niet op dit niveau. De lucht hierboven is te ijl, Howard.’

Hij zuchtte, want hij wist waar ze op doelde. ‘Je zegt dat ik haar moet opgeven.’

‘Je weet dat ik nooit iets voorschrijf, dat ik slechts adviezen geef’, wierp ze tegen terwijl ze haar telefoon op de armleuning van haar stoel geluidloos voelde trillen. ‘Maar als er niets meer is, als tussen jullie alleen nog zijelloze energie bestaat...’ Ze haalde haar schouders

op. ‘Dan moet je je afvragen of de juiste blend nog wel binnen bereik is.’

Howards knokkels verbleekten ietwat toen hij zijn armléuning met een blik van opwellend ongeloof omklemde. ‘Je bedoelt Yvonne?’

‘Nou, laten we die mogelijkheid eens nagaan,’ zei ze met gespreide handen om een open blik te suggereren. ‘Blijf je bij haar uit plichtsgevoel?’

‘Eh... Plichtsgevoel?’ stamelde hij. ‘We zijn al vierendertig jaar getrouwd! Dat is een groot deel van ons leven.’

‘Ja. Een te groot deel, misschien? Denk je achteraf dat je eerder een andere weg had moeten inslaan?’

Howard keek geschokt. ‘Zo eenvoudig is het niet. We hebben vier kinderen.’

‘Volwassen kinderen die alle vier hun eigen gezin hebben,’ zei ze met een kalm knikje. ‘Weet je, met schuldgevoel verander je het verleden niet, Howard. En met een angstige blik verander je de toekomst niet. Het is een ingrijpend besluit, dat we misschien wel steeds hebben vermeden te overwegen.’

Howard sloeg zijn ogen even neer en keek haar vervolgens weer aan. De onzekerheid was af te lezen van zijn aristocratisch ogende gezicht, dat minstens twee keer per week op foto’s in *The Wall Street Journal* verscheen, en dat de afgelopen verkiezingscampagne in de hele stad op posters te zien was geweest vanwege zijn rol als de belangrijkste financieel adviseur van de burgemeester. ‘Maar de vorige keer zei je dat ik Kayleigh moest verlaten.’

‘Nee, ik heb nooit gezegd dat je wie dan ook moest verlaten, Howard,’ zei Alex streng, en ze liet haar kin op haar duim en wijsvinger rusten. ‘Het gaat om de blénd, weet je nog? En jij zei dat Kayleigh “zich als een idioot gedroeg”, dat ze onredelijke eisen stelde, dat ze wilde dat je Yvonne voor haar zou verlaten, dat ze dreigde naar je huis te komen, naar de pers te stappen. Je zei dat je niet kon slapen, dat je je niet op je werk kon concentreren. Nou, dat waren dus geen ideale omstandigheden. Je realiseerde je dat je niet op het scherp van de snede kon functioneren zolang die situatie voortduurde. Dus hebben we het gehad over het idee dat je Kayleigh zou opgeven.’ Alex draaide haar hand naar buiten. ‘Aan de andere kant vertel je me nu al

drie kwartier dat je haar steeds weer opzoekt, dat ze je ondanks haar idiote gedrag het gevoel geeft dat je leeft.’

Ze haalde haar schouders nog eens op. ‘En als dat zo is, doe het dan niet – geef haar niet op. Als zij je zo’n goed gevoel geeft, is het misschien tijd om de balans te heroverwegen. Misschien heb je deze verandering nodig om voorlopig weer het perfecte evenwicht te vinden.

Mensen veranderen, Howard, onze behoeften en verlangens veranderen. Wat vierendertig jaar geleden voor jou werkte, hoeft nu niet per se meer te werken. Wees moedig en zie dat onder ogen. Te veel mensen blijven hangen in een sleur. Ze laten zichzelf door burgerlijke conventies in een keurslijf snoeren. Maar jij maakt daar geen deel van uit, Howard, jij ontstijgt de massa. Die regels zijn niet op jou van toepassing. Jij kunt doen wat je wilt en als Kayleigh jou het verfrissende gevoel geeft dat je leeft, kies dan voor haar.’

‘Maar... alles wat ze gedaan heeft dan? De bedreigingen?’

‘Ze wilde alleen maar dat je voor haar zou kiezen. Als jij Yvonne verlaat, heeft ze geen reden meer om zich idioot te gedragen.’

Ze ging achteroverzitten in haar stoel en zwaaide met één been heen en weer. Er viel een lange stilte.

‘Ik weet het niet, hoor,’ zei hij aarzelend.

Alex boog zich naar voren en liet haar ellebogen op haar knieën rusten, haar handen voor zich ineengestengeld. ‘Ze geeft je het gevoel dat je weer jong bent, toch?’ vroeg ze met een intense blik.

Hij knikte.

‘Onverslaanbaar. Machtig. Viriel. De man die je vroeger was.’

Hij knikte opnieuw.

‘Zij is jouw sleutel, Howard, om die man van toen weer te kunnen zijn.’

Howard knipperde met zijn ogen. ‘Maar... Ik bedoel, jezus, ze is mijn huis binnengedrongen. Ik denk dat ze misschien wel labiel is.’

‘Luister nou, vergeet alle redenen waarom het níét zou werken. Je hebt alleen een reden nodig waarom het wél gaat werken. En jullie zijn gek op elkaar. Je hebt me zelf verteld dat ze een honger in je opwekt die niet te stillen valt. Meer motivatie heb je niet nodig.’

Haar telefoon trilde weer, maar Alex hield haar blik op Howard

gericht. Ze zag de twijfel in zijn ogen, de onmiskenbare angst die de gedachte aan het waarmaken van een droom in de echte wereld veroorzaakte. ‘Dit is precies waar we in onze eerdere sessies mee bezig zijn geweest: als je scherp wilt blijven, moet je groei en verandering in je leven brengen. Aanvankelijk hebben we het geprobeerd met dat liefdadigheidsinitiatief in Angola en je poging de K2 te beklimmen.’ Ze ging weer rechtop zitten. ‘Maar als Kayleigh het antwoord is, laten we dat dan omarmen. En blijf niet zitten waar je zit om aan verwachtingen te voldoen, Howard. Wat goed voor jou is, is goed voor de hele bank. Perfectioneer de blend en daarmee ook de edge.’

‘Maar Yvonne dan...’

‘Die kan haar eigen boontjes wel doppen. En je zult jullie huwelijk van vierendertig jaar ongetwijfeld recht doen door haar in financieel opzicht goed achter te laten. Je bent tenslotte een gentleman.’

Howard knipperde met zijn ogen. ‘Ik weet niet of dit...’

‘Het gaat om jou, Howard. Om wat jou als mens compleet maakt.’ Ze glimlachte. ‘Weet je wat de meest vertelde leugen is? Die miljoenen mensen elke dag weer vertellen?’

Hij schudde zijn hoofd.

“‘Het gaat goed met me.’” Dat zeggen ze de hele tijd, ook als het niet waar is. Of juist als het niet waar is. Gaat het goed met je, Howard? Is je leven zoals je het je zou wensen zolang je samen bent met Yvonne? Of zou je liever je leven met Kayleigh delen? Met wie ben je samen wanneer je “‘Het gaat goed met me’” zegt? En met wie leef je in een leugen? Met een van beiden in elk geval. Ik denk dat we inmiddels wel kunnen stellen dat je niet met allebei verder kunt gaan. Je aandacht is dan te verdeeld – bovendien ben jij te goed voor een dergelijk compromis, Howard. Je hebt principes en eergevoel.’ Ze haalde diep adem. ‘Je bevindt je dus op een tweesprong. Je moet een besluit nemen. Neem je het juiste besluit, dan krijg je je scherpte terug.’

Haar telefoon trilde voor de derde keer – het teken dat het dringend was. Ze glimlachte weer en stond op. ‘Luister, ik snap dat het veel is om te bevatten. Verandering kan bedreigend voelen. Waarom laat je het niet een paar dagen bezinken? Dan werken we daarna aan een strategie.’

Howard stond ook op en knikte. ‘Bezinken, ja. Oké.’ Hij keek be-

duusd, alsof hij in de elektrische greep van een taser vastzat.

Alex liep met hem mee naar de deur. 'Ik zal Louise vragen om contact met Sara op te nemen en iets in te plannen. Een lunch? Misschien moeten we deze opwindende nieuwe ontwikkeling gaan vieren.'

Howard friemelde aan de knopen van zijn jasje terwijl zij de deur opendeed. 'Een lunch? Ik weet het niet. Volgens mij zit ik al behoorlijk vol...'

'Natuurlijk, iedereen heeft het tegen Kerstmis razend druk. Maakt niet uit, we laten de logistiek aan onze personal assistants over.' Ze gaf hem een stevige handdruk. 'Het is een uitstekende sessie geweest, Howard. ik denk dat we een keerpunt hebben bereikt. De verandering waar we naar op zoek waren. Denk er goed over na en dan komen we weer samen als je er klaar voor bent.'

Alex sloot de deur terwijl hij langzaam naar de lift liep. Meteen pakte ze haar telefoon en belde het enige nummer waarvandaan zij ooit op dit toestel werd gebeld.

'Louise?' Ze liep terug naar de ramen en keek weer omlaag naar het metalen schaaftel dat zich nog steeds in kronkelende golven naar het magnetische noorden verplaatste. 'Nee, prima, we waren al zo ongeveer klaar.'

Ze stapte uit haar schoenen en voelde een pijnlijke opluchting nu haar voeten zich bevrijdden en ze acht centimeter kleiner werd.

'O, dat zou je kunnen zeggen,' zei ze met een zucht. 'Ik heb hem stof tot nadenken gegeven en zo waarschijnlijk zijn huwelijk gered. Bel zijn personal assistant maar voor een vervolgspraak over twee weken.'

Ze schrok van een plotselinge flits langs het raam en zette een stap achteruit. Het duurde nog een moment voordat haar ogen registreerden wat ze had gezien en ze besepte dat het een slechtvalk was, een van de vele die zich op de talrijke gebouwen in New York hadden gevestigd, waar ze zweefden op de thermiek en joegen op de duiven die vrolijk door de avenues heen en weer fladderden. Ze keek hoe de valk moeiteloos voortgleed op een opwaartse luchtstroom. 'Hoe dan ook, wat is er aan de hand?'

Ze legde een hand op het glas, keek omlaag en zag dat de valk plot-

seling een duik maakte naar een onfortuinlijke, argeloze duif, enkele verdiepingen lager. Zijn snelheid was duizelingwekkend, geholpen door de wolkenkrabbers die als alternatieve bergen dienstdeden. Ze had eens van iemand gehoord dat slechtvalken in een duikvlucht meer dan driehonderd kilometer per uur konden bereiken. Tegenwoordig waren ze in grotere aantallen in Manhattan te vinden dan waar ook ter wereld, en ze gedijden hier veel beter dan hun soortgenoten in het wild. Ze hapte gefascineerd naar adem toen de valk toesloeg. De duif wist niet wat hem overkwam. Hij werd overmeesterd door een roofvogel die in alle opzichten in het voordeel was: niet alleen in hoogte of snelheid, maar vooral door zijn aanpassingsvermogen. Deze valken waren de belichaming van alles wat ze tegenover haar cliënten predikte.

Wacht... Het duurde een moment voordat de woorden in haar oor het tafereel dat zich voor haar ogen afspeelde inhielden. Ze wendde zich af van het raam en staarde nietsziend weer het lege kantoor in. ‘Zeg dat nog eens. Wát wil hij dat ik doe?’

Edinburgh, twee dagen later

Er tikte natte hagel tegen de ramen, als een kitten die vanuit de kou naar binnen wilde, en de kamer was tochtig, waardoor het haardvuur zich onrustig roerde bij de vlagen die hun weg naar de vlammen vonden. Maar Alex zat comfortabel in de oranje fluwelen fauteuil. Ze had het al twee dagen warm, al sinds ze in New York het telefoongesprek met Louise had beëindigd. De belofte van deze deal had zich als een gloeiend kooltje in haar binnenste genesteld.

Sholto Farquhar keek haar aan en knipperde traag, ongehaast met zijn ogen. Hij was er niet de man naar om zich te laten opjagen. ‘Dus zo zit het, Ms Hyde. Onze kaarten liggen op tafel.’ Hij zette zijn vingers voor zijn lippen tegen elkaar. Zijn wangen waren rood verweerd. ‘Wat zegt u ervan?’

‘Nou, ik denk inderdaad dat u mijn hulp nodig hebt,’ antwoordde ze, zijn gebaar op dezelfde ontspannen wijze spiegelend. ‘Uit alles wat u me zojuist hebt verteld, vind ik het buitengewoon dat u het tot

hier hebt gebracht zonder het bedrijf verdere schade toe te brengen. Het is prijzenswaardig dat u het probleem hebt weten te beperken.’

Sholto stond op en liep over het geruite tapijt naar een ronde tafel van palissanderhout, waarop een karaf en een paar kristallen tuimelglazen stonden. Ze keek hoe hij voor hen beiden een laagje whisky inschonk.

‘Met ijs?’

Ze schudde haar hoofd.

Goedkeurend knikkend liep hij terug met de glazen. ‘Onze dertig jaar oude Reserve,’ zei hij terwijl hij haar met onderzoekende ogen een glas aanreikte.

‘Mijn favoriet.’

Hij nam plaats in de bordeauxrode fluwelen stoel tegenover haar. ‘U bent trouwens best jong voor iemand met zo’n uitmuntende reputatie.’

‘Dank. Dat vat ik op als een compliment.’

‘Het kostte een hoop tijd en moeite om uw nummer te pakken te krijgen.’

‘Nou, ik probeer overbodige telefoontjes zoveel mogelijk te vermijden. En ik neem elk jaar maar een handvol cliënten aan. Ik werk het liefst nauw samen met een beperkt aantal. En de ervaring leert dat degenen die me nodig hebben ook over de middelen beschikken om me te vinden.’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Uw personal assistant overtuigen viel ook niet mee. Ik heb met de Russische ambassade nog vriendelijker telefoongesprekken gevoerd.’

Alex grinnikte. ‘Ik zou niet weten wat ik zonder haar moet.’

‘Nou, ik waardeer het zeer dat u uiteindelijk wel met me wilde afspreken, op een zondag nog wel. Ik neem aan dat het weekend u heilig is.’

‘Ik ben altijd beschikbaar voor mijn cliënten.’

Sholto trok weer een wenkbrauw op – duidelijk blij met deze opmerking – en hief zijn glas. ‘*Sláinte*. Op uw gezondheid.’

‘Sláinte.’

Hij keek hoe ze een slokje van het amberkleurige vocht nam, maar ze liet niets merken van de hitte in haar keel toen ze slikte. Na een mo-

ment merkte ze tot haar lichte verbazing dat ze het best lekker vond.

‘Ik vind het meer dan wie ook spijtig dat het zover heeft moeten komen, maar hij is een ongeleid projectiel,’ zei Sholto, die weer ter zake kwam.

‘Daar lijkt het inderdaad wel op. Die affaires zijn op zijn minst onbezonnen – hij stelt het bedrijf bloot aan god weet wat voor aanklachten over grensoverschrijdend gedrag. Maar om ook nog een medebestuurder in zijn gezicht te slaan tijdens een familieberaad?’ zei ze vol afkeer. ‘En een computer door het raam te gooien?’ voegde ze er afkeurend aan toe. ‘Zoiets heb ik nog nooit gehoord. Hij lijkt me qua temperament en fysiologie ongeschikt voor zijn rol; die kan hij niet aan. Wat je bij een CEO wilt zien – als je in zijn of haar brein zou kunnen kijken – is veel testosteron, het “dat-kan-ik-hormoon”, maar een laag gehalte aan cortisol, het stresshormoon. Deze man vormt de klassieke rampzalige combinatie van een hoog gehalte aan testosteron én cortisol. Als de druk hem te hoog wordt, ontploft hij, dus is hij een risicofactor.’

Sholto zuchtte met een treurige blik. ‘Het is niet per se helemaal zijn eigen schuld. Ik ben bang dat zijn vader te toegeeflijk was, en u weet wat ze zeggen over de roede sparen.’

Ze hield meelevend haar hoofd schuin. ‘Hebt u kinderen?’

‘Twee jongens. Torquil en Callum.’ Hij grinnikte. ‘Ik zeg “jongens”, maar ze zijn allebei in de dertig en al minstens vijftien jaar vijftien centimeter langer dan ik.’

‘En werken zij ook voor het bedrijf of zijn ze alleen aandeelhouders?’

‘Ze hebben allebei een belangrijke functie – Tor is onze financieel directeur en Callum leidt de afdeling vermogensbeheer hier in Edinburgh.’

‘Wat vinden zij van hem?’

‘Ze konden in hun jeugd goed met elkaar overweg – met name Callum en Lochie – maar ze houden nu afstand. Ze zijn alle drie veranderd en heel verschillende mensen geworden.’

Alex dacht even na. ‘En hoeveel familieleden zitten er nu in de raad van bestuur? U, Lochlan...’

‘Torquil en Callum.’

‘Ook nog leden die geen familie zijn?’ vroeg ze.

‘Ja, vier. Twee externe bestuurders, een voormalige werknemer en een huidige werknemer – onze meesterblender. Hoezo?’

‘Ik ben gewoon geïnteresseerd in de samenstelling van jullie bestuur. Familiebedrijven met naar verhouding veel familievertegenwoordiging doen het over het algemeen beter, maar dat effect kun je wegstrepen als het om meer dan vijftig procent gaat. Want een familiebedrijf kan weliswaar profiteren van de grotere emotionele binding, maar de rivaliteit tussen broers en zussen omtrent opvolging en dergelijke zaken kan er ook voor zorgen dat conflicten gemakkelijker ontsporen – zoals op jullie familieberaad.’

‘Nou, niemand kan beweren dat de verwantschap genetisch gesproken groot is. Lochie is mijn achterneef en hij en mijn zoons zijn elkaars achterachterneven, dus ik weet niet of dat in uw hypothese past – of niet.’

Alex dacht er even over na. ‘Waarschijnlijk wel. Ze zijn genoeg verwant om niet aan elkaar te kunnen ontsnappen, maar níét genoeg om echt om elkaar te geven. Zitten er ook vrouwen in de raad van bestuur?’

‘Één. Mhairi MacLeod. Zij is senior partner bij een groot advocatenkantoor.’

Alex knikte. ‘Afhankelijk van jullie statuten kan het goed zijn om nog ten minste één vrouwelijke bestuurder toe te voegen. Besturen met genderdiversiteit zijn over het algemeen stabiel, met minder verloop en minder conflicten.’

‘Ms Hyde, ik geloof echt wel dat u gelijk hebt, maar het enige conflict dat bij Kentallen speelt, komt voort uit één persoon: Lochlan Farquhar. Die altijd nét binnen de grenzen van de bedrijfsregels opereert. Hij gaat telkens weer tegen zowel de wensen van het bestuur als die van de familie in.’ Zijn gezichtsuitdrukking werd donkerder. ‘Mijn bedrijf is verantwoordelijk voor de driehonderdeenveertig banen op het eiland. Onze distilleerderij trekt jaarlijks meer dan een miljoen bezoekers en we doneren één procent van ons bedrijfsresultaat – vorig jaar vijfenzeventig miljoen pond – aan lokale goede doelen. De raad van bestuur is niet de enige partij die zich de ondergang van Kentallen niet kan veroorloven.’

‘Dat begrijp ik.’

‘Hij mag gewoonweg niet zo blijven doorgaan – god weet dat het alleen maar bergafwaarts gaat sinds de dood van zijn vader. Het is duidelijk dat hij daaronder lijdt en we hebben allemaal op verschillende manieren geprobeerd er voor hem te zijn – door met hem te praten, hem steun te bieden. Maar hij is een zelfdestructieve rebel en ik ben nu bang dat hij ons allemaal meesleurt in zijn ondergang, of dat nou zijn bedoeling is of niet.’ Hij fronste. ‘Zijn gedrag van de afgelopen paar maanden is beneden alle peil geweest, dat weet hij zelf ook.’

‘Zeker, jullie hebben ongelooflijk veel van hem gepikt. Als jullie geen familiebedrijf waren geweest, was hij allang ontslagen.’

Hij boog zich naar voren en de whisky in zijn tuimelglas klotste tegen het geslepen kristal. ‘Ik beseft dat het een onorthodox verzoek is, maar ik denk dat u wel begrijpt hoe lastig de situatie is waarin we ons bevinden. De gebruikelijke manieren die er zijn om een dergelijk probleem op te lossen zijn voor ons geen optie. Bovendien willen we de familieverhoudingen niet nog verder verstoren.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Kunt u doen wat we vragen?’

‘Ja.’

‘In het genoemde tijdsbestek?’

‘Dat hangt ervan af met hoeveel onwil hij me tegemoet zal treden.’

‘Ik vermoed dat hij er eerder positief tegenover zal staan.’

‘Nou, gegeven die mindset en de omvang van de taak zijn wekelijkse sessies en videobellen niet de methode. Ik zal echt intensief met hem moeten samenwerken.’ Ze keek hem aan. ‘Maar ja, ik denk dat ik het tegen Kerstmis wel voor elkaar krijg.’

Hij glimlachte, trok een borstelige grijze wenkbrauw op en stak zijn hand uit. ‘Dus we hebben een deal?’

Alex bleef hem rustig aankijken; ook zij liet zich niet opjagen. ‘Ja,’ antwoordde ze glimlachend, en ze gaf hem een stevige handdruk. ‘We hebben een deal.’